మినీకథ:

బేరం

"త్వరగా బయలుదేరు. ఇప్పటికే చాల ఆలస్యమయింది" తొందరపెట్టాడు చందూ. మే మిద్దరం చెకుముకిరావు సన్మాన సభకి వెళ్ళాలి. రోడ్డెక్కాం.

"అవసరం వచ్చినప్పుడు కాళీ రిక్షా ఒక్కటికూడ కనబడి చావదు కదా!" విసుక్కున్నాను నేను. నవ్వాడు చందూ. దూరంగా రిక్షా ఒకటి వస్తూంది. కాళీ రిక్షాయే. ఆపాం. వెళ్ళాల్సిన చోటు చెప్పి "ఎంత ఇవ్వమంటావ్?" అన్నాడు చందూ.

"రూపాయివ్వండి."

"ఎనభై పైసలు ఇస్తాం."

"గిట్టుబాటు కాదండీ."

పొమ్మన్నాం. వాడు పోయాడు. వెళ్ళి పోయాడు.

"అసలు నన్నడిగితే ఎనభై పైసలు కూడ ఎక్కువే" గొణిగాడు చందూ.

ఇంకో రిక్షావాడిని ఆపాం.

"రూపాయి పావలా ఇవ్వండి."

పురుగును చూసినట్లు చూసాను వాడిని. 'కాశీగా పోవడానికైనా సిద్ధమే కాని, వాడెక్కిన చెట్టుమాత్రం దిగడానికి సుతరామూ ఒప్పుకోడు. ఈ రిక్షావాళ్ళంతా ఇంతే' అన్నాడు చందూ పోతున్నవాడ్ని చూస్తూ.

"మనమిక్కడే వుంటాం. అక్కడ సన్మాన సభ కాస్తా అయిపోతుంది. చెకుముకిరావు మనల్ని జన్మలో క్షమించడు" అన్నాను.

మరో రిక్షారావు మావైపే వచ్చాడు. మళ్ళీ పాతపాటే. రూపాయి పావలా అడిగాడు.

'రూపాయి ఇస్తాం' తప్పలేదు. త్వరగా వెళ్ళాలన్న తొందరలో అనేసాను. "లేదండీ! చాలదూరం వెళ్ళాలి" రిక్షారావు బిగిసిపోయాడు.

"వెళ్ళిరా నాయనా" సాగనంపాడు చందూ.

"నీకసలు బుద్ధిలేదు. రూపాయిస్తానంటావేమిటి? వీడు కాకపోతే మరొకడు– వీళ్ళకన్నా మొదటివాడే నయమనిపించాడు. అదిగో! మరో బాబాయి వస్తున్నాడు" అన్నాడు చందూ.

బాబాయిని ఆపాం. వెళ్ళాల్సిన చోటు చెప్పాం.

"ఎనభై పైసలు ఇప్పించండి."

"అరవై పైసలు ఇస్తాం" చటుక్కున అన్నాను.

—విజయ్